

FOLK OG LAND

BEDRAG ISTEDENFØR FRED

En rystende dokumentasjon om den amerikanske utenrikspolitikk som har bragt ulykke over Europa

Efterfølgende artikkel av den kjente presse-mann fra Det tredje Rikes tid Helmut Sündermann, som vi har hentet i NATION EUROPA, klarlegger for en dels vedkommende iallfall hvorfor vi også idag stiller oss så skeptiske til USA som «Europas forsvaret». — Dets politikk var under annen verdenskrig direkte Europa-fiendtlig, og det er også USA som er den hovedansvarlige for dagens håpløse europeiske situasjon, med den gamle verdensdel delt i to og som kasteballer for hver sin av de to stridende verdensmakter. Artiklen forteller om Potsdamavtalen 1945, som bragte bedrag istedenfor fred til et krigsherjet Europa. Den er så lang at vi må dele den på et par numre.

I.

I november 1954 var man

Tre «store» i Potsdam 1945: Attlee, Truman og Stalin

overrasket ikke bare i Tyskland, da den tidligere britiske premierminister Churchill i en tale forkynte at han i dagene for den tyske kapitulasjonen i 1945 hadde gitt feldtmarskalk Montgomery den telegrafiske anvisning omhyggelig å samle de tyske våpen og å stable dem slik at de igjen lettvis kunne deles ut til de tyske soldater, med hvem vi måtte ha samarbeidet hvis den sovjetiske fremmarsj hadde vedvart.»

Som vanlig for ham, blandedet Churchill i denne for-

bløffende erklæring sannhet og påfunn. Det var ikke en uforutsett fremmarsj av de sovjetiske arméer som foruroliget ham i mai 1945 — de hadde ved våpenstillstanden ikke på langt nær nådd de tyske soldater som var uttalt i Jalta. Men det kom over ham i disse avgjørende dager en forsinket innsikt i den ved sønderlåingen av Tyskland prinsipielt forandrede europeiske stilling og i den manglende britiske evne til å yde Europas prisgitte folk en virksom støtte.

Av de for noen måneder siden av det amerikanske utenriksdepartement i to omfangsrike bind med over 2.500 sider offentliggjorte såkalte «Potsdamdokumenter», har vi i mellomtiden fått nærmere kjennskap ikke bare til denne konferanse, men også til de stridigheter i den allierte leir som gikk forut.

Allerede 6. mai 1945 — i Reims ble det fremdeles forhandlet om de tyske stridskrefters kapitulasjon — telegraferte Churchill inntrengende til president Truman i Washington:

«Vi burde strikt holde de posisjoner som ble nådd av våre arméer i Jugoslavia, Østerrike og Tsjekoslovakia eller som ennå nåes — Ved mottagelsen av krigsfanger vil begge våre arméer de neste par dager måtte besette betydelig mere, og vi må regne med at også seiersfeiringen vil beherske den offentlige interesse hjemme. Så vil vi riktignok alvorlig overprøve vårt forhold likeoverfor Sovjet og vil måtte gjøre det klart hvor

(Forts. s. 2)

Tåler ikke landssvikopp-gjøret granskning?

Av overrettssakfører SVERRE HELLIKSEN

I forbindelse med presens uttalelser omkring 22. mars i anledning Hønsvalds standpunkt i Nordisk Råd tør jeg gi endel kjennsgjerninger, som delvis er ukjent.

Ultimo 1947 sendte utenriksminister Halvard Lange til Påtalemyndigheten våpenstillstandsavtalen Norge-Tyskland av 10. juni 1940, inngått i Trondheim. Det var dens tyske tekst. Statsadvokaten sendte den til oversettelse til politiet istedetfor til translator og politiet prester-te å gi en gal oversettelse, som bevirket at dødsdommene fortsatte istedet for avblasing av videre oppgjør og en rettferdig gjennomvurdering av de tidligere dommer, unntatt de som var bygget på straffelovens bestemmelser om voldshandlinger, torturisme og angiverier.

Politiet oversatte § 1: «Die gesamten norwegischen Streitkräfte» med: «De samlede norske stridskrefter legger våpnene ned — under den nå pågående krig». Istedetfor som riktig oversettelse viser: «Samtlige» norske. I den norske tekst, som avtalen også ble utgitt i, heter det: «De norske stridskrefter». Tysk tekst dekkes altså av den norske. Vi fikk en høyesterettsdom på grunnlag av den falske oversettelse. Dommen er inntatt i Retts-tidende 1948 s. 164—165 og er blitt en ulykke for folk og land, da folket er splittet, nasjonen alle tiders største forredernasjon og ca. 50,000 norske kvinner og menn dømt ulovlig og de dømt vet

Overrettssakfører Helliksen

det fra en mengde litteratur, også fra folk utenom NS, for eksempel Langeland og prost Hedem. Men Høyesteretts kjæremålsutvalg nekter å samtykke til en eneste høyesterettsdom på riktig tekst. En ny dom vil nemlig bli en skandale for dommerstanden, så det er den fortvilte prestisjen, som griper inn her som ved den franske Dreyfussaken.

Ser man på den nevnte dommen i Rt. 1948, så skjønnes det at de mange tidligere dødsdommer og andre strenge straffer kan ha virket avskrekkende på tanken om hel revisjon i 1948, da Høyesterett for første gang fikk seg dokumentert avtalen 10. juni 1940, mens plenumsdommen mot den unge Haaland i 1945 bygget dødsdom på at der bare forelå en rekke lokale kapitulasjoner i Norge, også Nord-Norge, og

(Forts. side 6)

Triumfens time for Churchill: På Europas ruiner. Men så kom eftertankens kranke blekhet

CHR. B. WAAGE:

Landssvikdommene spøker

REGJERINGEN GERHARDSSEN ER REDD DOMSTOLEN FOR MENNESKERETTIGHETENE.

Nordisk Råd behandlet på plenums møte i Helsingfors onsdag 21. mars en innstilling fra det såkalte juridiske utvalg om Norges og Sveriges anerkjennelse av den europeiske domstolen for menneskerettighetene. Etter direktiver fra sine respektive regjeringer frarådet utvalgets flertall norsk og svensk anerkjennelse av domstolen på det nåværende tidspunkt.

I det påfølgende ordskifte gikk delegatene Leirfall (Sp) og Lyng (H) inn for en u-middelbar anerkjennelse, mens Hønsvald (Ap) forsvarte flertallsinnstillingen med den begrunnelse at en

anerkjennelse av domstolen for menneskerettighetene utvilsomt ville føre til at en rekke landssvikdommer ble innanket for domstolen. Og det ville ikke være heldig. Da etpar av talerne arresterste Hønsvalds begrunnelse, forsøkte Hønsvald å ro seg i land. Han var ikke redd for den juridiske holdbarheten av landssvikdommene, sa han.

Tross utpekultet snedig propaganda, hvor fordreining, usannhet og løgn er tatt i bruk, har det etterhånden gått opp for flere og flere at «rettsoppgjøret» er fusk og løgn, som intet har å gjøre med lov og rett. Hønsvald, partikollegene og regjeringen har visst det fra første stund. De er nu redd for at en uheldig vest-europeisk domstol, basert på folkevett og den internasjonalt vedtatte menneskerettighetserklæring ved en omprøving av de norske landssvikdommer skulle avsløre fusket og finne frem til sannheten.

Det er bakgrunnen for Hønsvalds flertallsinnstilling!

Vår inderlig kjære

Anne Eline Østring

f. Christie

døde fra oss idag.

Oslo, 28. mars 1962

Bjørn Østring

Eleanor Christie

Bisettelsen har funnet sted.

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

Den uheldige lagtingspresident, som plumpet ut med sannheten om «rettsoppgjøret».

Menneskerettighetserklæringen ble vedtatt av FN's hovedforsamling 10. desember 1948. Erklæringen består i 30 artikler de rettigheter som tilkommer enhver menneske, bla. likhet for loven, rettsikkerhet, rett til politisk oppfatning, ytelsesfrihet m. m. I 1950 vedtok Europarådet, der Norge står tilsluttet, en forpliktende konvensjon om menneskerettighetene. En domstol er senere blitt opprettet til å håndheve konvensjonens bestemmelser. Som kulturfolk med utproget demokratisk samfunnsordning, demokratisk innstilling, frihets- og rettsfølelse og human livssyn vil vi stå som eksempel for andre nasjoner.

Norge var blant de første nasjoner som underskrev menneskerettighetserklæringen.

Det er leitvint å sette navnet på et papir hvis underskriften ikke forplikter. Og norske politikere av idag forplikter det ikke, iallfall ikke overfor landsmenn som de anser som politiske motstandere.

Den praktiske konsekvens av menneskerettighetserklæringen forutsetter regionale institusjoner, som om nødvendig kan vareta enkeltindividets interesser, hvis erklæringens høye idealer blir krenket. Ellers blir erklæringen bare a scrap of paper — floskler og tomme talemåter uten noen praktisk verdi.

Etter direktiv fra sine respektive regjeringer frarådet utvalgets flertall anerkjennelse av domstolen, heter det. Det kan neppe herske tvil om hvem som er primus motor til disse direktiver. Og søta bror vil ikke svikte en bror i nød — som attpåtil er partifølge. (Forts. side 3)

Bedrag - -

(Forts. fra side 1)

meget vi vil tilby og nekte dem.» (Alle sitater er fra «Foreign Relations of the United States Diplomatic Papers The Conference of Berlin (The Potsdam Conference) 1945», Washington 1960 — Dette sitat Bind I, side 3 og 4)

Da kravet om rumøffattende militære operasjoner i løpet av kapitulatjonsdagene forble upåaktet fra amerikansk side, sendte Churchill 11. mai en gang et besvergende telegram til Truman:

«Jeg håper alvorlig at den amerikanske front ikke trekker seg tilbake fra de nådde linjer.»

Med henblikk på sitt forslag om et møte snarest mulig med Stalin føyet han til:

«Herr president, i de kommende to måneder vil verdens alvorligste anliggender bli avgjort.» (E.5).

I et nytt telegram den samme dag ser Churchill til seg med allerede skyggene av en ny verdenskrig trekke opp hvis tingene skal forbli slik som den britiske premièrminister nå endelig erkjenner dem:

«Omradene under russisk kontroll ville innbefatte de britiske provinser, Tyskland til demarkasjonslinjen, hele Tsjekkoslovakia, en stor del av Østerrike, hele Jugoslavia, Ungarn, Romania, Bulgaria — Alle Mellomeuropas store hovedsteder inklusive Berlin, Wien, Budapest, Belgrad, Bukarest og Sofia ville innbefattes.» (E.7).

La oss avholde oss fra bitre kommentarer til denne oppnåelse hos mannen som siden 1914 ikke har hatt noe annet for øyet enn ødeleggelsen av den eneste makt i Mellom-Europa som kunne sette en stopper for den russiske utbredelse — og som nå i sin triumfs time måtte sende bønnfallende klagerop over oseanet for ikke å stå heit alene i den katastrofe han selv hadde anrettet.

Den erfarne politikers rutine forlæter ham riktignok ikke. Han utvikler straks et aksjonsprogram for å korrigere stillingen i det minste når det gjelder enkelte punkter:

«Som det første: de allierte — for første gang på lang tid innbefatter Churchill ikke lenger Sovjet under denne samlebetegnelse! — «burde man ikke trekke seg tilbake fra de nåværende til de avtalte okkupasjonslinjer så lenge vi ikke er tilfredsstillt med hensyn til Polen og likeså med hensyn til den bare midlertidige karakter av den russiske besettelse i Tyskland og med

(Forts. side 7)

In memoriam

Thorvald Aadahl

Nu er Aadahl død. I avisene får han det beste ettermæle. Hans venner skriver vakre minneord. Men etter 1945 ble også han dratt for «retten» anklaget for landssvik. Hans nasjonale holdning mentes ikke å være i orden! Det er noe uendelig grotesk i dette at «ridderne av det brukne gevær» saksøker en slik mann som Aadahl for landsforræderi. De undser seg i sannhet ikke for noe de karene. Og de som nu skriver så vakert om ham, hvordan oppførte de seg i de «rettens» dager? Skrev de protester i avisene? Ikke såvidt jeg vet. Da ble han latt alone som så mange andre tusener i samme situasjon. At han ble frikjent var såvisst ikke deres fortjeneste.

Aadahl hadde pennen i sin makt som få andre og denne brukte han i 1953 til å skrive boken «Skumring over Markrellbekken», en flengende satire over rettsoppgjøret og «efterkrigshelter» — akkurat som Hamsun.

Vi «landssvikere» har god grunn til å minnes Thorvald Aadahl med takknemlighet. Blant dem som har bidratt til å stille etterkrigstidens rettsforhold i Norge i det rette lys, hører han til de aller fremste.

Knut Solliid.

Generalmajor

August E. D. Tobiesen

Han er heller ikke lenger blandt de levendes tall. Når vi har spesiell grunn til å minnes ham i Folk og Land, så er det for hans banebrytende arbeide i A. T. under

Blind hane

finner også

et korn

I VERDENS GANG finner vi følgende forbausende notis:

«Annelise von Ribbentrop — enke efter Hitlers utenriksminister og forhenværende ambassador i London — har lagt siste hånd på manuskriptet til en bok hun har skrevet, «Sammensvergelse mot freden.» Den utkommer i Vest-Tyskland i nærmeste fremtid, meddeler forleggeren.

For noen år siden offentliggjorde Frau von Ribbentrop sin manns memoarer, von Ribbentrop ble som kjent hengt som krigsforbryter efter Nürnberg-dommen i 1946, sammen med en rekke andre nazistfører.

Med stor spenning venter man på de enkeltheter og synspunkter hans enke vil føre fram i sin bok.»

VERDENS GANG's «store

okkupasjonen. Da minister Axel Stang skulde organisere den tvungne Arbeidstjeneste i 1940, ansatte han daværende oberstløytnant Tobiesen som sjef for organisasjonsavdelingen. Da han sluttet i A. T. såvidt jeg erindrer i 1942, var denne organisasjon kommet i utmerket gjenge og arbeidet i de fleste leirer var forlengst i full gang. Det var bare finpussing som gjestod.

A. T. ble et meget effektivt tiltak, ikke minst når det gjaldt arbeidet med matproduksjonen. Generalmajor Tobiesen har en stor del av æren for dette ved det grunnleggende arbeide han nedla i organisasjonsavdelingen i den første vanskelige tiden. Personlig minnes jeg ham som en usedvanlig elskverdig og grei kollega i A. T. som det var en glede å samarbeide med.

Knut Solliid.

«Spenning» kunne vært utløst for flere år siden, dengang fru von Ribbentrop utgav sin manns memoarer, som den spente norske avis sikkert ikke har lest. I all fall har den ikke omtalt den. Boken har i årrekker vært solgt gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE, og kan fremdeles skaffes om bladet skulle være interessert.

Hva angår den nye boken fru Annelies von Ribbentrop nå skal utgi, så kan også den bestilles gjennom BOKTJENESTEN. Den er beregnet å utkomme i mai måned og heter «Verschwörung gegen den Frieden. Studien zur Vorgeschichte des Zweiten Weltkrieges». Den vil bli på cirka 500 sider og prisen innbundet vil bli Kr. 50,—.

Om boken sier forlaget at «det er et historisk-politisk verk av overordentlig stor betydning. Annelies von Ribbentrop har i tilknytning til utgivelsen av sin manns etterlatte erindringer undersøkt forhistorien til annen verdenskrig gjennom et årelangt vitenskapelig arbeide. Hun fremlegger nå resultatet i en omfangsrik bok, som bringer en fylde av hittil ukjente kjennsgjerninger.»

Vi anbefaler leibhabere å bestille boken straks slik at bestillingen kan ligge klar når boken kommer.

Også Ribbentrops memoarer «Zwischen London und Moskau» kan vi fremdeles skaffe. Prisen er kroner 32,— innbundet.

Daglig friske blomster

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Kranser til alle priser

Frognerveien 30, Oslo

Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGEFrykten for
menneskerettighetene

I det forløyede Norge vakte det naturligvis stor og almen forierdelse og forbauselse da Arbeiderpartiets parlamentariske fører Hønsvald kom i skade for å plumpe ut med sannheten om det norske «retts»oppgjøret, og tilfulle bekreftet hva FOLK OG LAND har hevdet i årevis: at dette etterkrigstidens politiske oppgjør ikke tåler granskning ved en objektiv domstol.

Nå kan riktignok vi for vår del ikke begripe hva det er Hønsvald og regjeringen frykter av den såkalte Menneskerettighets-domstol, hvor Norge er representert av Terje Wold og det visst ellers også hovedsakelig sitter Terje Wolder fra de andre land, rent bortsett fra at Kommisjonen, hvor Norge er representert av den elastiske ekspert Frede Castberg, på forhånd avsiler de ubehagelige saker fra å komme frem for denne domstolen. Kommisjonen har allerede hindret to danske saker om «landssvik» i å komme frem for domstolen, og det er heller ikke lenge siden den avviste en norsk av samme kategori. Når den norske sak ble innbragt for Kommisjonen med sikte på å få prøvet den for domstolen, så var det naturligvis ut fra det synspunkt at en dom ville være verdifull selv om Norge ikke ville godta dommen som bindende for seg.

Kommisjonen har avvist alle disse saker under påberøpelse av at sakene gjaldt forhold før domstolens opprettelse. Den norske sak ble med kjennskap til avgjørelsen i de danske lagt an som en klage over norsk nektelse av å få gjenopptatt en landssviksøknad, og denne nektelse hadde funnet sted etter domstolens opprettelse. Imidlertid hevder den Castbergske Menneskerettighetskomisjon fremdeles at slike menneskerettigheter må være foreldet, idet det forhold som hadde foranlediget gjenopptagelsesbegjæringen lå forut for domstolens opprettelse.

Dette standpunkt med de foreldede menneskerettigheter er ganske interessant sett på bakgrunn av den hissig jakt som fremdeles pågår i forbindelse med påståtte krigsforbryterske handlinger fra den tapende parts side i verdenskrigen. De er såvisst ikke foreldet slik som rettigheten til å få omgjort rettssvikerske dommer.

Når Hønsvald og hans regjering likevel, tiltross for disse dokumenterte bevis på at Europadomstolen såvisst ikke tenker på å rydde opp i gammel urett, er så redd bare for tanken på at en objektiv rett kunne komme til å behandle det norske «retts»oppgjøret og derfor ikke vil bøye seg selv for denne Terje Wold'ske domstol, så må samvittigheten være sortere og skrekken for en granskning større enn de fleste har kunnet forestille seg.

Partipolitikerne og partipressen er nå ivrig beskjeftiget med å utslette sporene etter den uheldige lagtingspresident, og det later til at bestrebelsene tar sikte på at Norge som et bevis på holdbarheten av «landssvikoppgjøret» likevel skal godkjenne denne Menneskerettighetsdomstolen. Det kan de naturligvis trygt gjøre, fordi de vet at en norsk sak fra «landssvikoppgjørets» tid aldri vil slippe frem for domstolen, og selv om den skulle slippe frem, så er det naturligvis ingen virkelig objektiv rett å vente seg av en domstol med europeiske Terje Wolder som dommere.

Det er derfor grunn til å advare de domfelte fra «rettsoppgjørets» tid mot noen slags forhåpninger i forbindelse med Hønsvalds fadæse og den såkalte Menneskerettighetsdomstol. Etter vår mening ville også en «dom» av en slik domstol bare være egnet til å låse fast uretten og å blande kortene.

Norge må frivillig rydde opp i sitt eget hus i denne sør-

«Dommen over
vår dom»

Kristiansandavisen «Fedrelandsvennen» skriver i en leder i forbindelse med de Hønsvaldske uttalelser om Menneskerettighetsdomstolen og «retts»oppgjøret bl. a.:

«Det er her ikke tale om partipolitikk. Her gjelder det heller ikke mere eller mindre bråk. Det gjelder noe mere, noe større: Menneskerettigheter og rettssikkerhet for alle — — —

Landssvikkerne kan muligens anke sin sak inn for Europadomstolen. Men la dem så gjøre det! Har vi ikke selv den tro at det rettsoppgjør vi har tatt med våre landssvikere står for en objektiv prøvning av en uhildet domstol, så var det smått stell. Og det må aldri sies at vi fryktet dommen over vår dom.

Vi kan ikke være bekjent av at Nils Hønsvalds ord blir Norges siste ord i denne sak — enda mindre dersom det virkelig er riktig at det er det norske justisdepartementets syn herr Hønsvald gir uttrykk for, slik det blir hevdet.»

gelige sak som har vært en slik belastning for norsk politikk siden 1945 og fortsatt kommer til å være det. Og når det gjelder en slik opprydning, så er visselig Hønsvalds uttalelser et oppsiktsvekkende tidens tegn.

En rekke stortingsmenn med justiskomiteens formann Ramndal i spissen har ellers styrtet frem på valen og forsikret høyløyd og skinnhellig at dette «retts»oppgjøret deres står for enhver domstol og er uklanderlig. Hvor uklanderlig det er, vil blant annet fremgå av den artikkel vi bringer på annet sted i dagens nummer av overretts-sakfører Helliksen. Av spesiell interesse er det han nevner om en tidligere slik politisk fadæse av Hønsvald, som synes å ha en ulykkelig evne til å plumpe ut med sannheten når det er mest ubeleilig for rettssvikerne. I et intervju med ARBEIDER- BLADET i 1948, da han var statsråd, uttalte han således klart og tydelig at Norge ikke hadde vært krigførende, i likhet med Sverige og Portugal.

Vi anbefaler det juridiske stortingslys Ramndal og likesinnede å sette seg litt inn i de forhold overrettsakfører Helliksen belyser i sin artikkel før de påny utsteder noen garanti for «retts»oppgjørets uklanderlighet.

OTTAR HUUSE:

Europa-domstolen

OG

DE NORSKE STATSMAKTERS DÅRLIGE SAMVITTIGHET

Jeg leser i DAGBLADET at den norske regjering etter hva justisminister Haugland har uttalt ikke er «innstillet på» å godkjenne den europeiske menneskerettighetsdomstol. Som grunn for dette er hans frykt for at norske landssvikere skal bringe sine saker inn for denne domstol. Formannen i Stortingets justiskomite Lars Ramndal, som er enig i at spørsmålet om godkjenning utsettes, kan dog ikke tiltre justisministerens begrunnelse for utsettelsen. Ramndal tilføyer at han mener at det norske landssvikoppgjør kan stå for enhver objektiv domstol, og at han intet har å frykte i så måte. Han sier også at vi herefter kan få bråk om rettsoppgjøret. Jeg tillater meg å uttale: Er det ikke den dårlige samvittighet hos maktøverne som nå begynner å koke over? Nevnte domstol er opprettet nettopp for å behandle slike saker som det norske rettsoppgjør. Men så viser det seg, når det kommer til alvor, at maktøverne trekker seg unna av frykt for ansvaret for en objektiv vur-

Landssvikdommene —

Forts. fra side 2

Den gode Hønsvald kom — kanskje uforvarende — til å røbe et problem som stadig vil gå igjen i norsk politikk: rettssviket. Det ville ha tjent Hønsvald og hans parti til større ære om de ærlig og oppriktig hadde sagt fra hva snart alle idag er klar over: Det såkalte rettsoppgjør har intet med lov og rett å gjøre. Det var et politisk oppgjør — et taktisk spill i en politisk maktkamp. Historien kan fortelle om adskillige slike politiske oppgjør. Men det er første gang de kalles rettsoppgjør. — Også i sprogveien er vi et foregangsfolk. Den som taper får resignere, selv om ettertiden skulle gi ham rett. Men å kalle politisk forfølgelse, hat og hevn for rettsoppgjør og motstanderne for landsforredere er uanstendig og uredelig ikke bare overfor motstanderne, men i enda høyere grad overfor fedrelandet.

De politikere som har makten i dagens Norge har imidlertid aldri vært heftet av hensynet til fedrelandets ære. Vi husker slagordene fra forna dar, da de intet fedreland hadde. De skammer seg ikke ved å utbasunere for all verden sitt fedreland som forredernasjonen par excellence. Et hundre tusen landsforredere av en befolkning på vel tre milli-

dering av landssvikoppgjøret ved ikke å ville godkjenne domstolen foreløpig, naturligvis i påvente av at adgangen til å prøve det blir foreldet. Kjekke karer! De minner om våre tapre politikere, som rømte i hui og hast nordover under ledelse av Hambro da tyskerne rykket inn i landet.

Jeg vet ikke hvilke kvalifikasjoner Ramndal har til å vurdere rettsoppgjøret. Er han jurist? Er det ikke dristig gjort av ham å si at rettsoppgjøret kan stå for enhver objektiv domstol, når han vet at det har vært kritisert ganske kraftig av betydeligere menn enn herr Ramndal? Jeg henviser til professor Skeies skrift «Landssvik», til dr. jur. Gustav Smedals «Patriotisme og landssvik», advokat Hans Kjær Mordts «De urettferdige rettsoppgjør» s. v. Skeie for eksempel sier bl. a. at Nygaardsvoldregjeringens provisoriske anordninger under krigen, som rettsoppgjøret for en stor del er bygget på, er ugyldige. Betyr det ikke noe for herr Ramndal at det er mange og gode beviser for at krigen mellom Norge og Tyskland var slutt 10. juni da kapitulasjonsavtalen ble inngått mellom de nevnte stater o. s. v.? Jeg har gått ut fra at herr Ramndal har lest iallfall endel av disse bøkene om rettsoppgjøret, så at han antagelig har litt glede på disse ting.

OTTAR HUUSE.

oner er verdenshistorisk rekord.

Vi forstår så godt at det ikke alltid er så greit for dem å vri seg unda fortidens skyld og misgjerninger. Det er så meget å skjule. For spillet til 9. april og hendelsene etterpå er en delikat affære. Det var i sannhet behov for syndebukker, som de kunne lesse egne synder og skyld på og drive ut i ørknen for selv å stå hvite og rene tilbake i tabernaklet.

Det har i lengere tid vært lett for politiske taskespillere å føre det politisk umodne norske folk bak lyset. Det turde kanskje bli noe vanskeligere overfor en domstol med dommere av en annen moralsk gehalt enn Solem & konsorter. — Hv det da ikke skulle gå an få forme domstolen i Soler regi, hvilket de bolde norsk menneskerettighetsdrabanter eventuelt sikkert vil prøve. Men det kunne bli vanskelig og byr på risiko. En risiko man ikke tør løpe.

Chr. B. Waage.

HVA KRIGENS LOVER SIER

OM DE HANDLINGER SOM I DAG FORHERLIGES I SKRIFT, TALE OG FILM I NORGE OG ANNETSTEDS

Spesielt forbudt er naturligvis snikmord som krigsmiddel

Tidligere norske sabotører og heimfrontfolk utfolder fremdeles en uslu og skamløs virksomhet i skrift og tale for å innbille godtroende folk at det de drev med og det de skryter av i sine bøker og foredrag var overensstemmende med lov og rett.

Siden Norge hører til de land som hadde og fremdeles har ratifisert Haagerlandkrigsordningen, kan denne forherligelsen av ubestridelig folkerettsstridige handlinger, som så villig understøttes i norsk presse, føre til den rene katastrofe for vårt folk hvis landet på ny skulle komme opp i krig eller okkupasjon, noe som synes rimelig etter den viddspolitikk som styresmakterne fører.

Vi gjengir i det etterfølgende hva generaladmiral Boehm fremholder, gjengitt i NATION EUROPA, i forbindelse med affæren med den jugoslaviske heimfrontmorder Vracaric som ble arrestert i Tyskland, men etter meget skral sloppet løs igjen:

«En stor sydtysk avis førte i en artikkel av 15. desember 1961:

«Ikke over noen slags krig vokser gresset så langsomt som over partisanrigen. Ingen kan si hva som er «fair» ved slik krigføring, hva som iallfall er tillatt og hva som er absolutt utilstedeilig.»

Denne oppfatning er fullstendig feilaktig, villedende og derfor også farlig. Etter to internasjonale konferanser i Genf i årene 1863/64 og 1906 ble 18. oktober 1907 «Haager landkrigsordningen» godtatt av den 2. Haager fredskonferanse. Avtalen ble ratifisert av Det tyske rike (Og av Norge).

Allerede «Haager landkrigsordning» fastslo begrepet «krigførende» ikke bare for næren, men også for munitsavdelinger og irivungkorps når en ansvarlig stod i spissen for dem, de bar et på avstand gjenkjennelig merke, de førte sine våpen åpent og de over-

holdt krigens lover og sedvaner.

Blant de i første kapittel, artikkel 23, oppstillede forbud, er spesielt forbudt «den snikmorderiske dreping eller saring av medlemmer av det fiendtlige folk eller hær.»

I året 1929 sørget en ny Genfer-konferanse for en avtale til forbedring av vilkårene for de sårede og syke i felthæren og for behandlingen av krigsfangene. Også denne avtale ble ratifisert av Det tyske rike i året 1934 (og også av Norge, men derimot ikke av endel øststater, deriblant Sovjet-samveldet).

Denne avtale er også gjeldende nå og derfor bindende i sine slutninger for bundesregjeringen som rettsefterfølger av riket (og for Norge).

Den internasjonale Røde Kors-komité hadde videre til hensikt å få istand en revisjon av Haageroverenskomsten for å tilpasse Genferkonvensjonen til sjøkrigen og til beskyttelse av sivilbefolkningen. Det sveitsiske bundesrat ville innkalle en diplomatisk konferanse i 1940, noe som ikke ble mulig på grunn av krigen. Den internasjonale Røde Kors-komité forberedte likevel allerede før krigens slutt en revisjon av den bestående konvensjon og avslutningen av nye, humanitære avtaler, slik at bundesrat i Sveits, som understøttet forarbeidene, kunne innby 70 regjeringer til en konferanse i september 1948. 59 regjeringer etterkom innbydelsen.

12. august 1949 undertegnet alle tilstedeværende delegasjoner konferansens sluttokument. Inntil 12. februar 1950 hadde 61 stater (deriblant Norge) undertegnet utkastet.

Genferavtalen av 1949 angikk i første rekke ytterligere forbedringer av vilkårene for de sårede, syke og skipbrudne fra de væpnede krefter i felten og til sjøss. Den tok imidlertid og-

(Forts. s. 6)

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XVIII.

UVÆRET NÆRMER SEG

Uværet nærmer seg. Sporvognen som skramler ned fra Pankratzer Höhe til Wenzelplatz er godt besatt, men ikke overfylt. På plattformen står to tyske soldater. Den ene mangler et ben, den annen høyre hånd. Like ved døren sitter en vakker tsjekkisk pike. På det blonde hår har hun et blomstrete hodetørkle. Tiltross for sommervarmen denne vidunderlige maidag har hun en lang svart vinterkåpe som er tilkappet helt til halsen. Under benken mellom føttene hennes står en stor innkjøpsveske med sartgrøne salathoder.

På den annen ende av benken sitter Marta Konrad. Stadig vekker hun nervøst på armbåndsuret sitt og sammenligner tiden med de elektriske gatur. Hun er blitt forsinket, man blir stadig forsinket når man har det travelt. Den eneste hvite blusen hun eier hadde en rustfleck ved kraven og hun måtte altså hurtig fjerne kraven og erstatte den med et stykke heklede kniplinger. Men man kan jo umulig ha på seg en farvet bluse på en bryllupsdag. På fanget har hun en bukett av hvite syriner og narcisser i et hvitt silkepapir. Mellom stenglene er der festet små røde hjerter av fløyel på smale, hvite bånd. Hun har arbeidet på det halve natten.

Folk i sporvognen tier. En kan

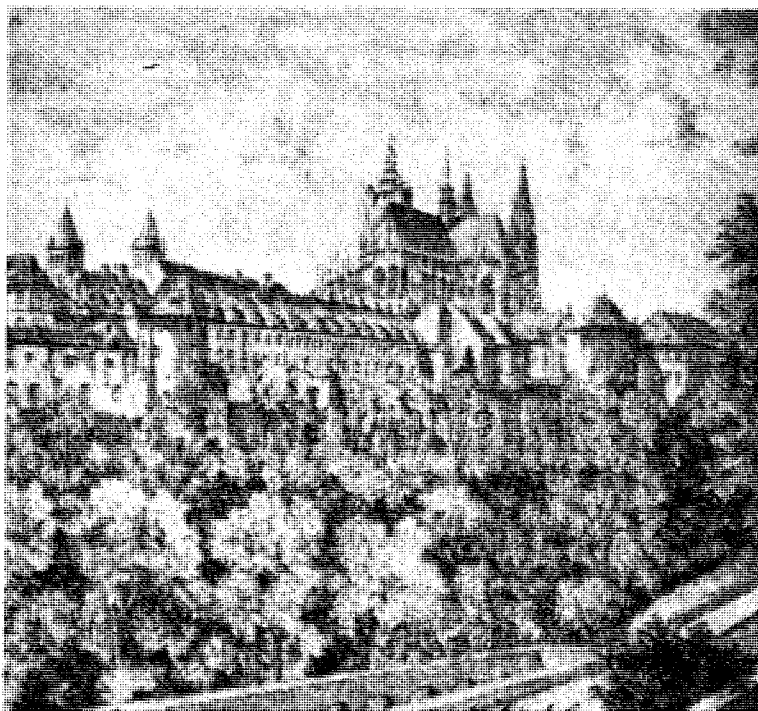
ikke se noe, for vindusrutene er blåmalte av hensyn til mørkbeina. Bare de passasjerer som står ved døren eller på plattformen har normal farve, de andre ser i det blålige mørke ut som lik.

Man har allerede lenge hørt at høytaiere på gaten taler, men ingen bryr seg synderlig om det. Daglig blir det jo gitt beskjeder om ett eller annet gjennum høytalerne. Idag er imidlertid talerens stemme hverken monoton eller fylt av kjedsomhet. Det er lidenskapelige rop, som stadig gjentas. Plutselig springer den blonde pike opp og trenger seg ut på plattformen mellom de to tyske soldater. Sporvognen stanser nå på en holdeplass og man forstår tydelig hva høytaleren roper.

«Leve den tsjekkosllovakiske republikk! Leve friheten!»

Nå trenger alle seg ut på plattformen. Bare Marta Konrad blir sittende og holder hånden beskyttende over sin brudebukett.

Gaten er full av rød-blå-hvite sommerfugler. Små papirflagg i tsjekkiske nasjonalfarver flagrer ut av de åpne vinduer, barnehender vinker med flagg, mennene bærer trikoloren i knapphullet, kvinnene fester trefarvede kokarder i håret sitt. Man hører bare et eneste ord, Frihet! Man brøler det, man jubler det, man hulker det, dette ord.

Pragerborgen Hradschin med St. Veitsdomen i bakgrunnen

Sporvognen kjører videre, på gaten bakenfor dundrer fra et hundretusenstemmig kor den tsjekkiske nasjonalsang. De i sporvognen synger med. Marta Konrad har nå reist seg og holder brudebuketten andektig i begge hender. Den unge tsjekerinne betrakter iurende ansiktene. Alle synger, de er altså tsjekkere. De to tyske soldater står stille, øynene deres er blitt usikre. De er ikke lenger på plattformen, de har gitt plass for tsjekkerne som trenger seg frem. Da det aldri tar slutt på hymnen, den begynner stadig påny igjen i hvert hjørne, begynner de igjen å rådslå hviskende.

Passasjerene danser nå. Den blonde pike holder konduktøren fast omslynget, man hører myntene klirre i vesken hans mens de dreier rundt. Soldatene står iveren og blir puffet hit og dit. Så setter de seg. Først ville de stige av, men det er ingen grunn til uro, folk er vennlige som barn der har fått skolefri.

Påny stanser sporvognen. Det er siste holdeplass før Wenzelplatz. Den lille plassen foran den tsjekkiske pikeskole er også full av mennesker, men ingen synger og ingen jubler. Klokkene foran restauranten på den annen side viser fire minutter over halv tolv.

Man hører nå bare en eneste stemme. Den fra høytalerne. Den klinger som om den roper langt borte fra et stort tomt rum. Det er naturligvis bare et trick med mikrofonen, fagfolk kaller det å «ta stemmen i en trakt». Med slike stemmer taler ånder i hørespillene, de forkynner vanligvis ulykke.

«Jeg gjentar — hør, hør, hør! Vår tsjekkiske kringkaster ble nettopp overfalt av tyskerne, det kjempes i kringkastingshuset! Pragerer og Pragerinner, kom til hjelp alle sammen! Vår kringkaster og alle dens medarbeidere er i livsfare! Hurtig til Schwerinstrasse!»

Passasjerene trenger seg bakover i vognen. De skriker til føreren at han endelig må kjøre hurtig videre. De vil ikke til kringkastingshuset, de vil hjem. De tyske soldater har ikke forstått et ord, de våger seg imidlertid ikke til å spørre hva det gjelder. Marta Konrad står like ved dem, hun ville gå av,

Forts. side 6

Sannheten om den tyske riksdagsbrann

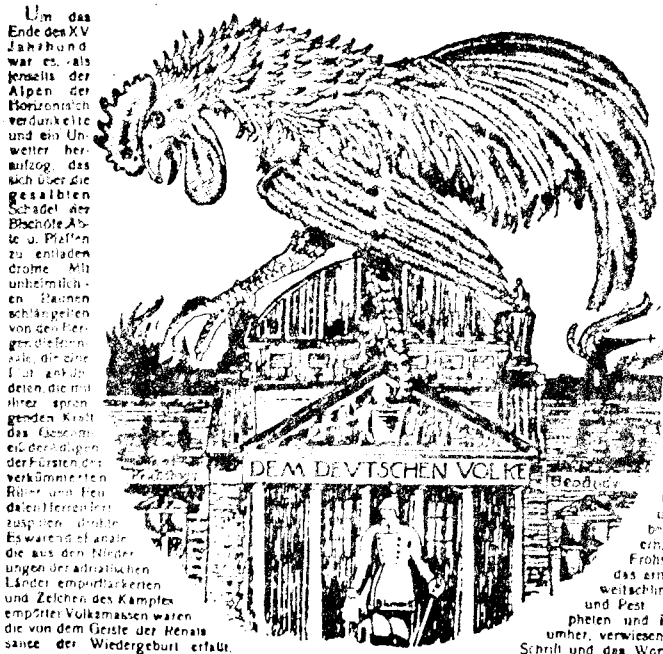
En interessant artikkel i FRONTEN fra 1934 som dokumenterer at kommunistene planla å brenne riksdagsbygningen

Organisert antizionisme i Argentina

Livlig virksomhet på den jødiske front i Israel og USA

Setzt auf's Dach den roten Hahn!

Um das Ende des XV Jahrhunderts war es als jenseits der Alpen der Horzennach verdunkelte und ein Umwetter heraufzog, das sich über die gesamten Schale der Blöcke, die zu entladen drohte. Mit unheimlichen Massen schlangelten von den Felsen die Formeln, die eine Luft angedreht die mit ihrer sprühenden Kraft das Eisen der Fürsten der verkümmerten Räder und den die Felsen der Eswaren starrte die aus dem Himmel und die adriatischen Länder empfindlichen und Zeichen des Kampfes empfindlichen Volkmassen waren die von dem Geiste der Renaissance der Wiedergeburt erfüllt.

slag alle skribentene som har laget bindsterke verker om Adolf Hitler og hans tredje rike satt ynkelig tilveggs, og det av en ansvarsbevisst forsker som selv hadde tatt deres versjon for god fisk og med sine undersøkelser opprinnelig tok sikte på å underbygge deres påstander. — Legenden om Adolf Hitler som brannstifter er lansert i tur og orden av en Gisevius, en H. S. Hegner, en Alan Bullock, en William L. Shirer og naturligvis av alle deres norske etterplaprerere i presse, litteratur og kringkasting.

Senere er resultatet av Tobias' undersøkelser utkommet i bokform under tittelen «Der Reichstagsbrand — Legende und Wirklichkeit» med et overbevisende tillegg av dokumenter, et verk på ialt 724 sider. Det var denne bok som førte til aksjonen fra Gisevius, som ble så ødeleggende for ham selv.

Fritz Tobias beviser i sin bok at nasjonalsosialistene intet har eller kan ha hatt å gjøre med brannstiftelsen, og han mener også å ha funnet beviser for at det kommunistiske parti heller ikke stod bak den, slik som nasjonalsosialistene trodde og hevdet. Han legger skylden ene og alene på den hollandske kommunist van der Lubbe, som jo også ble grepet på fersk gjerning. Han hevdet selv i retten at han hadde klekket ut planen selv, men ingen trodde ham.

Det er ikke umulig at Fritz Tobias har rett når han hevdet at van der Lubbe var en «Einzelgänger», men like sikkert er det at tanken om å

(Forts. side 8)

Vi har ved et par anledninger, sist i forbindelse med en rettssak som ingeniør Gewehr førte mot «historikeren» og kronvitnet Gisevius, omtalt brannen i den tyske riksdagsbygning i februar 1933.

I nesten 30 år har det lykkedes kommunistene og frem for alt deres flinke sjefpropagandist Willi Münzenberg å få en hel verden til å tro at denne riksdagsbrannen var satt iscene av nasjonalsosialistene. Historikere, og folk som gjerne vil gå for å være det, har i sine verker tatt dette for en uomstøtelig kjennsgjerning.

Og likevel ble riksdagen ikke tent på av nasjonalsosialistene. Legenden dannet seg fordi Münzenberg så behendig forstod å utnytte dette at Adolf Hitler spontant beskyldte kommunistene for å ha anstiftet brannen som et signal til den siste kamp om makten i Tyskland. Han var klippefast overbevist om at kommunistene var i ferd med å starte sitt i lange tider forutsagte angrep med riksdagsbrannen, og som vi skal se i det følgende var denne tro helt naturlig siden kommunistene også hadde forkynt riksdagsbrannen i sine publikasjoner.

Det var forbeholdt den i 1912 fødte Fritz Tobias, som siden 1916 har vært ansatt i offentlig tjeneste i Tyskland og nå er Oberre-

gierungsrat i det nedersaksiske innenriksministerium, å ødelegge legenden om riksdagsbrannen og å klarlegge sannheten gjennom uangripelige undersøkelser.

Allerede da han i utdrag offentliggjorde resultatet av sine undersøkelser for to år siden i «Der Spiegel», ble det noe av en verdenssensasjon, selv om de norske aviser med vanlig forakt for sannheten når den ikke passer inn i mønstret unnlot å omtale det. I virkeligheten var med ett

Det er disse ungdommene i Argentina som nå føler seg frust av. Den argentinske avis skriver som understreket: «Unge Tacuara-studenter: Ved dette tegnet skal du seire». (Dette «tegnet» er krusifikset. Hilsenen med oppstrakt åpen hånd kaller de den fri manns hilsen).

Lederne for studentorganisasjonen Tacuara og samtidig de meget unge stiftere av det nye argentinske parti Union Civid Nacionalista

Avisen «Jedioth Chada-choth» i Tel Aviv skrev før jul ifjor blant annet: «I Latinamerika er det en ny fare, fidelismen, kalt slik etter Fidel Castro, Cubas diktator. Han har funnet en form for kommunisme, som er mere tiltrekkende for latinamerikanerne enn urkommunismen fra Moskva. Og den jødiske ungdom blir grepet av denne strømning i tiden. I de fidelistiske kretser dominerer jødiske «edekommunister». Vi kjenner igjen disse foreteelser fra Weimarrepublikken — I La-

tinamerika gjør det seg idag gjeldende en antijudaisme og anti-castrofolkene henviser til at jødene er ledende ved utbredelsen av den nye «frelseslære» som utgår fra Cuba. Den argentinske organisasjon «Tacuara» har åpent uttalt jødefiendskapet. Latinamerika vil bare la ren spansk og portugisisk kultur være rådende og herunder er jødene, som vil opprettholde sin egenart en forstyrrende faktor. I lengden finnes det under disse omstendigheter bare to muligheter for den jødiske ungdom: Utvandring eller assimilering. Men man er ennå ikke rede til å erkjenne disse alternativer i sin ytterste konsekvens.»

★

Såvidt det jødiske blad. En venn av vårt blad i Buenos Aires skriver om disse problemer:

Efter et møte 9. mars mellom presidenten og innenriksministeren på den ene side og representanter for israelske organisasjoner på den annen, erklærer regjeringen offisielt «sin faste vilje til å hindre utviklingen av ethvert ideologisk utbrudd i totalitær eller rase-messig retning.» Regjeringen har derfor nedlagt strengt forbud mot uttalelser over radio eller fjernsyn «som kan virke sårende, fornærmende, latterliggjørende eller fiendtlighetsinnrettede overfor personer eller samfund på

(Forts. side 8)

TÅLER IKKE -

(Forts. fra side 1)

ikke av påtalemyndigheten ble forelagt avtalen av 10. juni 1940, som forelå i Utenriksdepartementets arkiv. — Også eksilregjeringens lovgivningsrett ville da bli opphevet fordi den av Høyesterett ble basert på nødvendig for krigførsel (Regjeringen i London hadde derimot «Elverumsfullmakten» som Stortingets delegasjon som sin begrunnelse og det vet man idag også var en fiksjon).

Dommen i 1948 ville vært uriktig selv om den falske oversettelse hadde vært riktig. Det er en kunstig tolkning at Høyesterett tolket «De samlede norske» anderledes enn «Samtlige» og som «de gjenværende stridskrefter i Nord-Norge». Av følgende grunner, som enhver kan forstå: I § 3 står: «at alle våpen legges ned», i § 8 «Norge» og ingensteds Nord-Norge. § 4 gir yrkesmilitære adgang til æresord om «ikke mer å kjempe mot Det tyske Rike — i denne krig» og general Ruge gjennomførte det på alle offiserer, også de fra 1. norske divisjon, internert i Sverige, da norsk regjering samtykket i at de vendte hjem fordi krigen var slutt, det også svensk og tysk regjering fastslo i ord og gjerning. § 7 gjør nettopp ved påbud om demobilisering og våpennedleggelse den eneste unntagelse for 6. divisjon i Nord-Norge, som ved 2 bataljoner og ett batteri fikk «som hittil» og etter norsk ønske rett til grensevakt «under befaling av fylkesmannen i Finnmark», snart endret til felles norsk-tysk befaling.

Avtalens innledning var Ruges telegram 8. juni, med ordene: «Kongen og Regjeringen — har befalt meg å innstille fiendtlighetene». — Kan noen forstå at det skulle gjelde bare landsdelen Nord-Norge, ikke kongeriket Norge, da det var Norge som hadde hatt fiendtlighetene. I statsrådsprotokollen 7. juni 1940 står også «håpløst for Norge å fortsette krigen».

Den riktige tolkning styrkes når den riktige § 1 omfatter «Samtlige norske». Men behøves dette? Ihvertfall har riktig § 1 med autorisert translatørs bekreftelse foreligget ved flere forsøk i Høyesteretts kjæremålsutvalg for å få i alle fall ett tilfelle av Høyesteretts tolkning ved en riktig tekst for de cirka 50,000 som mener seg ulovlig dømt etter § 86, som krever «krigsdeltagelse» (jfr. Haalandsdommen). Den siste av kjæremålsutvalgets forkastelser fordi en ny dom ikke kunne

ventes å gi annet resultat (skjønt det er sikkert med frittstående jurister, som ikke er vanskelig å finne, dog uten justitiarius Terje Wolds innflytelse, for han har hovedansvaret for legenden om Norges statlige krigføring, denne siste forkastelse gjaldt en offiser, som hadde kjempet intenst mot tyskerne med norsk-gagnlig resultat. Han fikk ordre om retrett, fikk Ruges henstilling etterpå om å innstille kampen og avgjæresord, leste avtalen og tolket den som legal norsk regjerings direktiver og krigsslutt, slik norsk, svensk og tysk regjering gjorde i juli 1940. Og slik mange av de 50,000 dømte også mente. Offiseren fikk 10 år fordi den ulovlige anordning 22. januar 1942 hadde gjort medlemskap i NS straffbart imot Stortingets lover og mot grunnl. § 100 og offiseren hadde meldt seg som medlem fordi han mente NS ga mest håp om et godt forsvar. Offiserens dom var den i Rt. 1948 s. 164—165, som foran er kritisert og avgitt etter falsk oversettelse.

Det vil neppe nytte å forelegge oppgjøret for menneskerettighetsdomstolen, som ble konstituert 3. september 1953 og ikke kan tolkes med tilbakevirkende kraft. Gjenopptagelse er en av menneskerettighetene, men det ansees nok som allikevel å gjelde oppgjøret av 1945.

Nå er det Stortinget som må verne om rettsbeskyttelsen siden domstolene har sviktet. Rettferdighet og sannhet må skje overfor de ca. 50,000 ved å gi dem i alle fall en dom — helst noen få i forskjellige typer — av høye dommere. Det kan vel ettest skje gjennom Justisdepartementet, skjønt ingen som har arbeidet for landssvikloven og dens gjennomførelse bør ansees habil. Alle de angrep, der i den senere tid har vært rettet mot Høyesterett i andre forhold, er karakteristiske for hvordan selvrådighet i ett emne brer seg til andre. Den forrige justitiarius, Emil Stang, har således i Farnand nr. 45 og 46 for 1961 skrevet om «Lever vi i en rettsstat?» etter å ha holdt foredrag derom i Kjøbenhavns dommerforening.

Hr. Hønsvald kan som det skjønnes av ovenstående ha all grunn til engstelse for enhver ærlig og uredd juridisk oppfatning, og hvis den av Stortinget givne jurylov med bevisbedømmelse hos legfolk ikke ved landssvikdommene var blitt erstattet med særdomstolene, ville vi ikke ha opplevet en slik karika-

turtolkning som den -i Rt. 1948 s. 164—165 mot en av våre tapreste offiserer i krigen mot tyskerne før våpenstillstanden. Da ville frifinnelse vært nådd i lagmannsretten og den kunne ikke Høyesterett ha rokket. Stortinget hadde gitt sine lover for alle landets borgere og sådanne forsøk hos en eksilregjering på lover mot landets lover er i andre tysk-okkuperte land blitt opphevet. Det er forøvrigt eienommeligt at hr. Hønsvald ikke inntar et annet standpunkt til sannhet og menneskelykke. Han må nemlig vite at Norge ikke var i krig etter 10. juni 1940. Som statsråd hadde han et intervjue med Arbeiderbladet, gjengitt 6/4 1948 slik: «Spørsmål: Blir det lån eller gave?» (om Marshallhjelpen). Svar: «Landene er delt opp i grupper. Den første gruppen gjelder land som bare skal ha lån, den andre slike som skal ha lån og gaver, og den tredje skal bare ha gaver. Vi hører til i første gruppe sammen med Sverige og Portugal, slike land som ikke har vært krigførende».

Efter 1950 fikk vi først adgang til de dokumenter som skulle ha foreligget for den første landssviksdom. — Foruten avtalen 10. juni 1940 den av 28. mai 1941, som gjør oppøving av norske frivillige i britiske formasjoner mulig, og tre avtaler med de allierte Storbritannia, USA og Sovjet av 6. mai 1944. Disse siste påtvang Norge i punkt 6, jfr. 1 og 2, at nordmenn bare som frivillige allierte militære fikk bli med i de forventede ekspedisjonsstyrker til befrielse av Norge fra tysk okkupasjon. Kong Haakon, som iflg. grl. §§ 25 og 26 er øverste krigsherre og den eneste som i statsråd kan inngå avtaler med fremmede land, visste hva han skrev i skriftvekslen med britisk regjering, at Norge bare ved sine borgere som frivillige kunne delta i britiske krigsanstrengelser. Se særlig siste setning i offentliggjørelsen i norske aviser 20. september 1946. Men intet hjelper overfor inhabile norske dommere som ikke vil følge «spilletts regler».

Nevnes må at vår store strafferettsjurist, avdøde professor Skeie, allerede i 1945 påviste at de provisoriske anordninger var ulovlige og ugyldige, ingen lovnød og ingen «Elverumsfullmakt» og at § 86 ikke kunne tolkes overfor en okkupant, bare overfor en fiende. Skjønt Skeie ikke kjente avtale av 10. juni 1940, som hadde gjort Tyskland også til medkontrahent.

SVERRE HELLIKSEN.

Krigens lov —

Forts. fra side 4

så motstandskjemperne opp i de persongrupper som er likestillet med de regulære stridskrefter:

«Likestillet er medlemmer av militser og frivilligekorps som ikke hører til de regulære krefter, innbefattet slike av organiserte motstandsgrupper, når militsen, frivilligkorpene eller motstandsbevegelsene tilhører en krigførende stat og oppfyller følgende betingelser: Er underlagt en ansvarlig leder, bærer et fast og på lang avstand kjennbart merke, fører våpnene åpent (synlig) og overholder krigens lover og sedvaner».

Genferoverenskomsten av 1949 tilsvarende altså med hensyn til betingelsene som stilles for begrepet «krigførende» fullkomment de grunnsetninger som var oppstillet for det allerede i «Haager landskrigsordningen» og derfor også gjaldt i annen verdenskrig for en partisankamp.

Det er derfor feilaktig å hevde at «det ikke gis noen spilleregler som begrenser partisankampen.» Den motstandskjemper som sivil, uten kjennetegn førte et skjult våpen og brukte det lumskt, begikk mord — og intet annet! Det står fast at tusener av tyske soldater har mistet livet gjennom denne «kamp»måte. Den er av de verste utartninger i siste krig og spesielt egnet til å forgifte folkenes innbyrdes forhold — for selvsagt måtte den utløse tilsvarende hårde motforholdsregler fra de angrepne tropper.»

*

Såvidt generaladmiral Boehm.

Alle dagens bokskrivere, som påberoper seg å ha opptrådt som «soldater», det være seg en Kjakan, Max Manus, en Osvald, en Haukelid, tør kanskje påregnes i lønnskamret å skamme seg aldri så lite når de hører at denne gode Norgesvenn og rettlinjede tyske soldat videre anfører:

«Jeg fastslår imidlertid gjerne at det fra Norge, hvor det også fantes en motstandsbevegelse, ikke er meg bekjent et eneste tilfelle av slik forbrytersk kampmåte — det ligger ikke for en nordbo slik lumskhet.»

Det er riktig at det i Norge bare var en liten krets av disse krigsforbrytere, men på den annen side har det lyktes dem gjennom iherdig understøttelse av en pilråttent presse, ansvarsløse statsmakter og en kirke i forfall, å få innbildt storparten av det norske folk at slik som de viser i bøker, film og artikler er nå en-

gang «krigen». Det er ikke sant! Det er det skamløse England som har adoptert disse bolsjevikiske krigsmetoder og har innført dem i Norge og annet sted gjennom sine agenter og sabotører.

De krigens lover, som ble revidert i 1949, men som i sine hovedtrekk er uforandret, godkjenner overhodet ikke den form for «krigføring» som idag forherliges i skrift og tale i Norge. Det dreier seg derfor om krigsforbrytelser, om grove overtredelser av de regler til humanisering av krigen som de siviliserte stater, deriblant Norge høytidelig har bundet seg til.

Dødsdans —

(Forts. fra s. 4)

men spurvognen har allerede satt seg i bevegelse. Det som skjer varer bare i noen sekunder. Hun ser ansiktet til den vakre blonde pike forvridt av fanatisk raseri, hun ser hvorledes hun griper i innkjøpsvesken under salathodene, hun ser hånden med det svarte erme som plutselig farer i været, hun hører et skingrende skrik «Svoboda — frihet», og så braker to skudd. Krykken til den enbente soldat slår blomsterbuketten ut av hendene hennes. Han sitter fremdeles på benken, hans enarmede kamerat ligger med ansiktet ned på gulvet. Så begynner den sittende å gurgle, en rød stråle spruter over Martas strøpe, soldatens øyne forvandler seg hurtig til to glassperler. Rett overfor på vindusrammen dlinger en plakett med påskriften: «Det er forbudt i henhold til politivedtektene å spytte på gulvet.» Blodet renner uavbrutt fra munnen hans.

Spurvognen stanser, men det er ennå ikke holdepllassen. En mann står mellom skinnene og vinker. «Pass opp!» peser han med oppspærrede øyne. «Wenzelsplatz er besatt av det tyske militærpolit! De har håndgranater! Den som har våpen eller noe slikt på seg må gå av!»

Piken river av seg den blodflekke svarte kåpe og står der i revolusjonsgardistenes brune uniform. På venstre erme et rødt bind med svarte bokstaver R. G. Om natten i slaktehuset fikk hun bare skyte på et svin. Hun traff den bare i halen istedenfor i hodet og ble ledd ut av alle. Nå vil de ikke le mere. Med et sprang er hun nede på gaten og forsvinner i passasjen til Palais Lucerna.

Vognføreren er den første som kommer til seg selv. «Den fordømte horen,» hvisker han, stemmen vil nesten ikke lystre ham. «Der skyter dette ludderet de to stakkars arme djevler,

Bedrag istedenfor fred —

(Forts. fra s. 2)

hensyn til de betingelser som skal gjelde i de russifiserte eller russisk kontrollerte land i Donaudalen» (I. 7).

Med disse setninger har den britiske premierminister allerede 11. mai 1945 skisert de vesentligste spørsmål, som faktisk ble avgjort i sommerukene dette skjønner — og det, som det i mellomtiden forlengst har vist seg, nesten unntagelsesløst til gunst for russerne, som herunder i ikke mindre grad enn allerede i Jalta kunne glede seg over hjelp og medvirkning fra den amerikanske president.

Nesten alt det viktige var skjedd før de tre «store», som de kalte seg, tok plass ved det runde bord i spiserummet i slottet Cecilienhof ved Potsdam 17. juli 1945.

Den som noenlunde omhyggelig studerer dokumentet, den legger merke til den

stikker av og lar oss bli sittende midt i suppedasen. Hvorledes skal vi nå kunne krysse Wenzels plass med de to likene? Og jeg må kjøre videre, ellers kommer tyskerne for å se etter hva som er paferde. Der, de vinker til oss alt! Sett dere alle sammen og lukk døren! Dekk til likene en eller annen med kappen, for Guds skyld!

Da ingen rører seg, bøyer Marta seg og tar opp kappen som pikken har kastet fra seg. Så godt det lar seg gjøre brer hun den over hodene på de to døde. Det har ikke hendt noe med blomsterbuketten, bare det hvite likepapiret har fått noen røde flekker. Hun krøller det sammen og skyver det under benken. Så nærker hun pluseilig at maven gjør opprør. Straks etter må hun brette seg. «Der, i vesken», sier en eller annen til henne og skyver vesken med salathoder bort til henne.

«Wenzelsplatz», roper konduktøren mekanisk og blir redd for sin egen stemme, så fremmed forekommer den ham i den uhyggelige stillheten.

Den strålende blå himmel er forsvunnet. Skittengrø skyer velter seg over Wenzelsplatz. Ikke et eneste vindu er åpent, det vifter ikke et eneste flagg. Ikke en eneste sivilist er å se. De tyske militærpatroljer går opp og ned på fortøyene og midt i kjørebanelen. Med håndgranater klare. Ikke en eneste sporvogn kjører fra Brückl til Museet eller fra Museet til Brückl. For bak Museet er kringkastingshuset.

Fire av tyskerne kommer langsomt bort til sporvognen. «Nå, det er altså slutten» tenker vognføreren forbitret, mens han forskriftsmessig hever den skjelvende hånd til luen. Tyskerne kommer forsiktig hen til plattformen. Der oppe står Marta. I siste øyeblikk har det

kjølige uinteressert med hvilken president Truman mottok Churchills lidenskapelige forestillinger. På hans advarsler reagerte han overhodet ikke, bare konferanseplanen behaget det ham å være enig i Churchills forslag om et snartlig møte mellom de to angelsaksiske allierte tok han ikke hensyn til (I. 20), ja tanken om et besøk i England før konferansen avsto han til og med direkte — nei, det forekom ham fordelaktigere at de reiste adskilt til konferansen for å unngå enhver mistanke hos russerne om en «ganging up», altså et amerikansk-engelsk samarbeid (I. 3). En «ganging up» med den annen side forekom ham mere ønskelig: I stedet for å møtes med Churchill, lot Truman i slutten av mai Harry Hopkins, den beryktede intime Stalinvenn fra Roosevelts tid, forsikre Stalin at det var ønskelig at «USA og Sovjetsamveldet snakket alene med hinannen om anliggender av felles interesse» (I. 30).

Truman hadde det heller ikke så travelt som Churchill. Han oppdaget at han ikke kunne forlate Washington før slutten av budsjettåret, som endte 30. juni (I. 23). Altså ble 15. juni, som den britiske premierminister hadde ønsket som konferansetermin, avvist. Truman og Stalin ble enige om midten av juli (I. 53).

Det skulle vise seg at falt henne inn at hun iallfall må rulle ned de blodige strimler. Hun gjorde det også så godt hun kunne. De tyske soldater finner imidlertid ikke hennes nakne, slanke ben mistenkelige. Brudebuketten redder henne og med henne hele sporvognen.

Siden begynnelsen av krigen finnes det nemlig i Prag såkalte bryllupssporvogner, som man uten videre kan leie. Det finnes trent ikke dressjer mere og turen i slik en bryllupssporvogn finner folk både morsom og behagelig.

«Bryllup?» spør en av tyskerne og smiler sågar litt. «Ja, bryllup», svarer Marta. «Hvor?» «I Antoniskirken i Holleschowitz».

Tyskerne har vært lenge nok i Prag til å vite at denne sporvogn virkelig kjører til Holleschowitz.

«Godt, kjør videre», sier en av dem. «Ingen må gå av.»

Ikke engang under flyangrep har Wenzelsplatz sett så uhyggelig ut som nå. De røde sporvogner, som hviler på skinnene som store larver mangler. Biler mangler. De slappe, pratende luftbeskyttelsesmenn i husdørene mangler. Livet selv mangler.

(Fortsattes)

denne tidsvinning var av stor betydning for russerne: I mellomtiden kunne de ikke bare utbygge sin politiske posisjon i alle erobrede land, men også hemmelig overgi polakkene hele det tyske land øst for Oder og Neisse, innbefattet Stettin.

En annen viktig begivenhet ble fullbyrdet i mellomtiden: I direkte motsetning til Churchills besvergelse ble amerikanerne og russerne enige om at de amerikanske tropper før 1. juli skulle trekke seg tilbake overalt til de linjer en var blitt enige om i Jalta. I slutten av april var Eisenhower blitt stående ved Elben, for å overlate russerne Berlin. I mai ble general Patton ved ordre hindret i å overta Prag fra tyskerne (med det resultat at det der kunne bryte ut en mordopstand som kostet en halv million mennesker livet). Så rømte amerikanerne de tsjekkiske grenseområder som de var trent fram i ved krigens slutt. 1. juli ble endelig hele Thüringen overgitt til Sovjet. Siden da står de russiske grenseposter bare 40 kilometer borte fra Kassel! Alle rede et flyktig blikk på kartet måtte ha kunnet belære den amerikanske president om vanviddet i hans anordninger!

Slik var tanken om et «håndpant» forlengst prisgitt før man satte seg til forhandlingsbordet. Den første virkning viste seg allerede i begynnelsen av juli. Da det i forbindelse med forsynningen av Berlin kom til stridigheter med den sovjetiske marskalk Sjukov, måtte det berettes til Washington fra det amerikanske hovedkvarter at «i øyeblikket har general Clay og de andre amerikanske medlemmer av kontrollgruppen liten makt utover det å overtale» (I. 61).

Når det gjaldt storpolitikk, var det riktignok ikke så ille beventt for amerikanerne selv etter prisgivelsen av Thüringen. President Truman forføyte til enhver tid ikke bare over de veldige reservene til en fullt krigsmobilisert og på ingen måte utmattet stormakt, han hadde også i sin hånd et usedvanlig trusselsmiddel i den atombombe som bare var utviklet til innsatsberedskap i Amerika. Mange enkeltheter i dette brutale våpen var riktignok — som vi vet idag — blitt forrådt til Sovjet, men Stalin måtte fremdeles regne med en flerårig utviklingstid og i det minste være beredt til politiske kompromisser hvis amerikanerne krevde det med beslutsomhet.

Ialfall hadde ikke presi-

dent Truman den ringeste foranledning til å være redd for russerne da det i disse forsommeruker i 1945 hopet seg opp på hans skrivebord de øst- og sydeuropeiske beretninger fra hans egne diplomater og offiserer, av hvilke det entydig gikk frem at Churchills alarmrop ikke var overdrevne.

Lenge før han gikk ombord i slagskipet «Augusta» for høytidelig å begi seg over Atlanterhavet, visste Truman at russerne uten noeomhelst hensyn til tidligere løfter og uten engang å gi det skinn av hensyn til sine «allierte», fastla sitt maktområde utelukkende etter eget ønske og herunder også fastsatte grensene for sine satellittstater slik de fant det opportunt. Alle setningene om «demokratiske regjeringer» som fremdeles pro forma var blitt notert i Jaltaprotokollen, ble av de sovjetiske kommissærer tøret av bordet uhøflig, men virksomt.

Det ble det ikke lagt skjul på i Washington. Således beste man allerede 23. juni 1945 i en beretning som ikke var til å misforstå fra den amerikanske diplomatiske representant i Sofia:

«Hvis vi ikke foretar noe alvorlig skritt for å istandbringe en regjering i Bulgaria, hvor de demokratiske elementer i landet virkelig er representert, så kan vi senere ikke for alvor hevde at vi har gjort vårt beste for å overholde våre våpenstillstandsbestigelser og Jaltaerklæringen om det befriede Europa» (I. 363).

Noe senere — 9. juli — meldte den samme diplomat fra Sofia:

«Sammen med de som her og andre steder representerer USA under de av Russland pålagte betingelser, håper jeg nå like før de tre stores møte, at det ved denne sammenkomst blir foretatt alvorlige anstrengelser for å korrigere en situasjon som i denne del av verden forleder til den feilaktige oppfatning at Russland idag sitter på et verdensdiktators trone» (I. 404).

Og den militære representant for USA i Sofia føyet neste dag til denne salve:

«Kan vi ikke snakke skarper med russerne og dermed hindre at vi hver eneste dag blir slått i ansiktet?» (I. 405).

Slike og lignende beretninger hopet seg slik opp i juni, at til og med det visse sovjetvennlige utenriksdepartementet i Washington ble betenkelig og berettet for presidenten 30. juni i et memorandum utarbeidet for den forestående konferanse:

«De informasjonene som foreligger fra våre representanter i Romania og Bulgaria viser at Sovjetautoritetene og de stedlige kommunistiske partier beskjefstiger seg aktivt med å opprette regjeringer på basis av ettparti- eller enfrontsystemet, hvorunder de sjalter ut av det politiske liv alle de demokratiske krefter som ikke underkaster seg «folkefront»-organisasjonen — En lignende situasjon synes å utvikle seg i Ungarn — Sovjetautoritetene har virksomt hindret de amerikanske og britiske representanter i disse land i å utøve noen merkbar innflydelse på denne utviklingsgang. Forslagene som vi gjorde i Moskva med hensyn til et skifte av styre i Romania og de forestående valg i Bulgaria under henvisning til anvendelse av Krim-erklæringen til det befriede Europa, ble av sovjetregjeringen barskt tilbakevist (were curtly rejected by the Soviet Government)» (I. 357).

Det manglet heller ikke på inntrengende umiddelbare henvendelser fra de land hvor russerne etablerte seg som de nye herrer. Således inneholder den amerikanske dokumentssamling et ganske uvanlig skriftstykke: en omfangsrik samling oppteignelser fra den daværende jugoslaviske chargé d'affaires i Washington, som han, bestyrtet over begivenhetenes utvikling i Europa, leverte en embetsmann i utenriksdepartementet før sin avreise til Berlin. I dette dokument blir nesten profetisk den politikk karakterisert som Truman-regjeringen som fullbyrder av Roosevelttradisjonen hadde forskrevet seg til:

«Det er ufattelig at USA følger en politikk med betingelsesløs eftergiveness overfor Russland på et tidspunkt da det står på høyden av sin makt, med den største hær, med den sterkeste flåte, de beste luftstridskrefter i verden. En politikk med eftergiveness og prissivelse av demokratiets grunnsetninger, som denne krig ble utkjempet for. En politikk som til sist og uundgåelig vil bringe Russland til den herskende posisjon i et totalitært tvangs-system av kontrollerte regjeringer!» (I. 838).

(Fortsattes)

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW
TANNINNSETNING

Trondheim

Gisfjord Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Rigsdagsbrannen

(Forts. fra s. 5)

la riksdagsbygningen gå opp i luer var lansert på forhånd av de tyske kommunister og iallfall må ha gitt van der Lubbe idéen. Vi viser i den forbindelse til en artikkel i Eugen Nielsens blad FRONTEN for 15. januar 1934. Det hevdes i denne at kommunistene allerede i 1925 besluttet å brenne den tyske riksdagsbygning. Vi gjengir denne interessante artikkel som skulle få fornyet aktualitet nesten tredve år etterpå:

Efter dommen i Leipzig fantaserer enu jødepressen om at det er nasjonalsocialistene som har påsatt branden i Riksdagen. Ragnar Vold gjør i «Dagbladet» de fantastiske og latterligste forsøk på å få skylden over på minister Göring. Det vilde imidlertid være nyttig for denne presse å slutte med denslags utfall så snart som mulig. Det viser seg nemlig, at kommunistene allerede så tidlig som i 1925 hadde besluttet å sette ild på bygningen. At de var uheldige i valget av tiden vil det etterfølgende kunde forklare.

Vedstående illustrasjon kaster et skarpt lys over den røde terrors metoder i Tyskland før det nye styre fikk makten. Billedet viser forsiden av et nummer av det kommunistiske anarkistiske ungdomsblad «Freie Jugend». Nummeret er fra 1925 og forherliger den store bondeoppstand 400 år tidligere. Alle opstandens voldshandlinger roses, men særlig — ildspåsettelsene. Billedet viser den tyske riksdagsbygning med en veldig rød hane på taket. Bygningen brenner på begge kanter. Overskriften heter betegnende nok «Setz aufs Dach den roten Hahn» (Sett den røde hane på taket). Skulde ikke denne hyggelige opfordring stå i sammenheng med begivenheten i februar 1933?

En fremstående tysk sosialdemokrat skriver i den lille bok «Sannheten om Tyskland» som han — av gode grunner — anonymt har utgitt på det danske socialistforlag «Fremad» i København.

Han sier: «Den kommunistiske politikk i Tyskland har alltid vært preget av at den vurderte sin egen kraft latterlig falsk, og partiet har tatt fullstendig feil av nesten hver given historisk situasjon. Bakunistiske og anarkistiske idéers inntrengen i den kommunistiske bevegelse har ført til at man mente å kunne avhjelpe den manglende stemning hos massen for den kommunistiske reisning og mangelen på spontant initiativ gjennom provokasjonsmetoder. Marsopstanden i 1921 er i så henseende et lærerikt eksempel. Dengang trodde kommunistiske dynamitthelter at de ved sprengning av jern-

banestasjoner og rådhus, men også ved attentater på sine egne bygninger kunne fremkalle en masse-oppstand. Våren 1921 ble også en flokk kommunister tatt på fersk gjerning da de skulle sprengte i luften Siegessäule. —

Med fiasko foran seg og den russiske pisk bak seg har den kommunistiske ledelse fått de mest vanvittige innfall. Umulig er det altså ikke at den idé kan være dukket opp at man gjennom en handling som man kunde beskyldte andre for, kunde gi signalet til en kommunistisk reisning. — Spørsmålet om, hvorvidt en sådan handling overhodet kan tiltenkes kommunistene, bør ingenlunde på forhånd avvises. Innenfor den kommunistiske organisasjon vet den venstre hånd som regel ikke hva den høyre gjør.

Det finnes eksempler på at ledelsen av den kommunistiske internasjonale, ja, at enkelte ledende funksjonærer i Moskva ad særlige veier har forsøkt å la begivenheter inntre, om hvilke de mente at de var egnet til å forandre statenes «ansikt» eller stemningen hos massene. Den agentvirksomhet som er forbundet hermed samt dannelsen av terrorgrupper, om hvilke de offisielle førere i landene intet vet — alt dette er kjennsgjeringer som hører med til denne internasjonale organisasjon og dens metoder, og disse metoder kan lett føre til de forunderligste resultater».

«Den offentlige mening har ikke villet gå inn på den tanke at nazi skulle ha et så stort historisk hell at den rette begivenhet skulle inntreffe nettopp i det rette øyeblikk, uten at noen hadde hjulpet til, nettopp den begivenhet som var nødvendig for et bestemt formål. Og man har i enu høyere grad avvist den tanke at det skulle være nazis mest utpregede motstandere som skjenket dem denne himmelens gave. Så meget hell på den ene side og så megen dumhet på den annen side — det ville man ikke tro på, hverken i Tyskland eller i utlandet.»

Den tyske sosialdemokrat skriver tilslutt: «Karakteristisk nok har denne absolutte mistillit med hensyn til så meget hell og så megen dumhet ikke vært så fremherskende i sosialdemokratiske kretse. For blant de tyske sosialdemokrater har man høstet tilstrekkelig mange erfaringer for de tyske og de internasjonale kommunisters forbyrteriske dumhet.»

Dette skriver altså en landflyktig tysk socialistfører.

Og dette skrev FRONTEN i 1934. Kan det på bakgrunn av Tobias' undersøkelser ytterligere bidra til å bringe den endelige sannhet for dagen?

MYE FOR PENGENE!

NATO's øverstkommanderende må naturligvis jevnlig sende rapporter til president Kennedy og det amerikanske utenriksdepartement. Det er jo der en bestemmer over både NATO's og vår skjebne. Heldigvis er krigsherren fornøyet med den norske leietjeneste den negang og foreslår at de norske lanseknekter skal få mere «amerikansk militær assistanse» til å kunne slåss for USA. Som sine sjefer borte i USA regner også general Norstad naturligvis verdiene i dollars og han skryter i sine rapporter av at i de tilbakeleggende små NATO-land som trenger fortsatt militær «assistanse» — foruten Norge nevnes Danmark, Hellas og Tyrkia — der kan «den militære hjelpedollar kjøpe mere forsvaret enn noen annen dollar vi (USA) bruker til dette formål.» Vel anvendte penger altså, sett fra et amerikansk synspunkt. Men hva fra et norsk — hvis det da er noen ser så skakt på det lenger?

Argentina-

(Forts. fra side 5)

grunn av deres karakteristiske raseegenskaper eller religionsoppfatninger.»

Dette dekret inneholder også forbud mot å si noe til fordel for «totalitære» styrever, dog uten at disse er nærmere definert (klokelig nok etter at det er innført militærdiktatur i Argentina). Overtredelse vil føre til øyeblikkelig programavbrytelse og inndraging av senderlisens. Som en følge av dette er partiet Union Civica Nacionalista og det ene av de fire sosialistpartier nektet å benytte radio og fjernsyn. Det første for sin klare antizionistiske tendens og sin beundring for Mussolini og fascismen. Sosialistpartiet for sine castrosympatier. Nasjonalistpartiet har dessuten også fått møteforbud.

Denne organisasjon er ny av året og er stiftet av meget unge studentledere kjent fra de tallrike, tildels vepnede sammenstøt mellom jødisk-kommunistiske og katolsk-nasjonalistiske studentgrupper i Buenos Aires, senest i forbindelse med Eichmann-saken. Deres kamprop er gjerne: «Kristus — si, jøder — no» og «Kristus si — bolsjeviker no».

Forut for dette har den nordamerikanske jødiske komite holdt gående en kampanje fra USA rettet

FLN TRENER PARTISANER FOR ANGOLA.

(PNJ) Det er nylig blitt kjent at i en FLN-leir i Tunis blir en gruppe Angola-negre trent i partisaner. Kurset begynte for tre måneder siden, og i mellomtiden skal allerede 25 mann være på vei til Angola for å omsette lærdommen i praksis. De ledsages av 6 algirske rådgivere. FLN, som de Gaulle nå skal overlevere Algerie til, skal dessuten i likhet med Tunis og andre afrikanske stater ha tilbudt de angolesiske opprørere våpen. Denne kjennsgjering viser med uhyggelig klarhet hva en kan vente av Algerie.

mot den etter deres sigende faretruende utvikling av den argentinske nasjonalisme. De har herunder også øvet press på Utenriksdepartementet for en intervensjon i argentinske forhold.

Fabrikkeier Jacob Blaustein, Baltimore, ærespresident i jødenes nordamerikanske komite og tidligere representant for USA i FN, erklærte nylig at «flere argentinske terrororganisasjoner utvikler en kampanje av vepnet vold og antisemitisk vandalisme under fullstendig straffefrihet. Disse nyfascistiske organisasjoner later til å ha viktige forbindelser og direkte støtte i en del av det argentinske offiserskorps, politi, regjeringskretser og blant det katolske presteskap.» Blaustein peker ut den knapt nok myndige Alberto Ezcurra, nasjonaliststudentleder og en av stifterne av Union Civica Nacionalista som «veteranorganisator» av antijødiske opptøyer.

Men de nordamerikanske zionister senker jernteppet for kjennsgjeringer som for eksempel den at zioniststudentene i 1958 dominerte Buenos Aires' gater en hel uke under utfoldelse av rene revolusjonære handlinger. De fyrte løs på katolske kollegier med mitraljøser og kastet bomber, såret politifolk og nonner med videre. Tallrike andre overfall og provokasjoner har senere fulgt i samme stil. S.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

HUSK

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

MODERNE LIVEGENSKAP.

Et telegram til AFTEN-POSTEN fra Tel Aviv forteller at Knesset, nasjonalforsamlingen i Israel med 59 mot 55 stemmer har vedtatt ikke å godta et forslag om opphevelse av den militære administrasjon for arabere i Israel. Bestemmelsen berører 175,000 av ialt 230,000 arabere som nu bor i Israel. Av de arabere som rammes bor 120,000 i Galilea, 40,000 midt i landet og 15,000 som beduiner i Negevørknen. Disse folkegrupper får ikke lov til å reise utenfor sine områder uten spesiell tillatelse av militærguvernøren, så i Israel blomstrer demokratiet og menneskerettighetene.

SISTE KRIGS GLEMTE.

I amerikansk fangenskap befant seg ved slutten av annen verdenskrig 5,5 millioner tyske soldater, meddeler DEUTSCHE-WOCHENZEITUNG, i britisk fangenskap var 3,7 millioner, i sovjetisk 3,5 millioner. Frankrike hadde 250,000 fanger, og da amerikanerne ville gi sin venn Charles de Gaulle en fjær i hatten, overgav de ham 750,000 fanger slik at Frankrike likeledes hadde 1 million krigsfanger. Etter de siste meldinger befinner det seg for tiden i de vestlige land følgende krigsdømte: Tyskland: i det internasjonale fengsel i Spandau 3, bundes-tyske fengsler 70. Frankrike: tyske krigsdømte i Caen 3, franske krigsdømte i Perigeux 1, tyske krigsdømte i St. Gilles 5. Holland: tyske krigsdømte i Breda 4. Belgia: belgiske krigsdømte i St. Gilles Forest Levaun (vallo-ner og flamlendere) 73. Italia: tyske krigsdømte 1, østerrikske krigsdømte 2, italienske krigsdømte 8. Ialt 70.

FOLK OG LAND

Kjerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 86
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land

Averter i «Folk og Land»